RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.760 van 12 februari 2003
in de zaak A.109.252/XIV-6212.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. SERMON,
kantoor houdende te 1180 BRUSSEL,
Jacques Pasturlaan 6A

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 27 oktober 1980 en van Afghaanse nationaliteit, op 21 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juli 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 22 januari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. ZAGHEDEN die, loco Advocaat C. SERMON verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 6 augustus 2000 en verklaart zich vluchteling op 7 augustus 2000.

1.2. Op 21 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 juli 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Wardak. U zou geboren zijn in 1980 en zou tot u tien jaar was in uw geboortedorp hebben verbleven. Nadien zou u met uw moeder naar Uzbekistan zijn verhuisd. Hier zou u hebben gewoond tot 1996. In dit jaar zou u terug naar Wardak zijn gegaan om er te trouwen met C. H. M.. Na enkele weken zouden jullie samen naar Uzbekistan zijn vertrokken. Hier zou u steeds legaal hebben verbleven tot uw schoonbroer M. B. M. (5.062.245, CG 01/12207) in februari

2000 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd. Enige tijd later zouden uw man en dochter zijn uitgewezen naar Afghanistan. U zou hebben besloten Uzbekistan te ontvluchten. U zegt in België te zijn gearriveerd op 6 augustus 2000 en verklaarde zich vluchteling op 7 augustus 2000.

(Er) Dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit geen geloof kan worden gehecht. Zo kan u zich, ten eerste, slechts zeer moeilijk verstaanbaar maken in de Perzische taal. De andere officiële Afghaanse taal, het Pashtou, is u volledig onbekend. Dit is uiterst vreemd aangezien u toch verklaart jarenlang in Afghanistan te hebben gewoond en u bovendien verklaart tot de Pashtou-bevolkingsgroep te behoren. Als rechtvaardiging voor het feit dat u geen enkele van de Afghaanse talen spreekt zegt u dat men thuis Russisch sprak. Deze uitleg is weinig geloofwaardig. Uw kennis over Afghanistan is, ten tweede, zeer gering. U weet niet welke provincies rond Wardak liggen, evenmin weet u hoeveel provincies Afghanistan telt, noch kan u namen geven van andere provincies (p. 1 verhoorverslag). U kent geen enkele stad in Wardak en kan niet antwoorden op de vraag in welk district uw dorp zich zou bevinden of welke andere districten er in de provincie zijn (p. 1). U kent geen enkele stad in het noorden van het land (p.2). U weet niet de naam van het (de) Afghaanse identiteitskaart (p.6). Geconfronteerd met uw merkwaardige gebrek aan kennis over Afghanistan zegt u dat u op uw tiende al naar Uzbekistan verhuisde en sindsdien enkel voor één maand terug naar uw geboorteland keerde om er te huwen (p.2). Dit komt niet overeen met uw eerdere verklaringen in dringend beroep als zou u tot ’96 steeds in Wardak hebben gewoond (p. 1) en dat u vóór 1996 vaak naar Uzbekistan reisde, "dit was steeds voor twee à drie jaar, als we problemen kregen gingen we terug naar Afghanistan" (p.2). De enige bevolkingsgroepen die u kent in uw beweerde vaderland zijn de 'Pashtouns', 'Daris' en 'Hazaris' (p.2). Dit is onvoldoende en tevens dient te worden opgemerkt dat de 'Daris' niet bestaan. De Afghaanse kalender is u volledig onbekend. U weet niet in welk jaar u bent geboren in deze tijdsrekening (p. 1) en kent de namen van de maanden van de in uw beweerde vaderland gangbare kalender niet (p.6).

Over de politieke en militaire situatie in Afghanistan is uw kennis onbestaande. Uw moeder zou als Russische vrouw rond 1990 uit het land zijn vertrokken uit vrees voor de 'islamitische extremisten'. Gevraagd naar enkele namen van zulke groeperingen kan u er niet één opnoemen (p.5). U kent geen namen van Mudjaheddin-groeperingen (p.5). Over Ahmad Shah Massoud zegt u dat hij president van Afghanistan was, wat niet klopt (p.5). Tenslotte weet u niet wie aan de macht was in Afghanistan toen je het land in 1996 verliet, wat zeer merkwaardig is (p.8).

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u beweerde Afghaanse nationaliteit en plaatsen uw asielaanvraag bijgevolg in een bedrieglijk daglicht. Uw asielaanvraag is niet ontvankelijk.

Tenslotte dient vermeld dat de door u neergelegde documenten in het licht van bovengaande opmerkingen evenmin de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft enerzijds een geboorteakte van uw dochter (uitgereikt in Uzbekistan) en anderzijds kopieën van een gezamenlijk paspoort van u en uw echtgenoot (afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Tashkent) en van een recent paspoort van uw echtgenoot . Het betreffen geen originele documenten waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagetrokken.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 52, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur, manifeste dwaling in de appreciatie, en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid gehouden is te beslissen na kennisname van alle elementen van de zaak.

De aangevochten beslissing bevat een manifeste beoordelingsfout door te veronderstellen dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is en door geen geloof te hechten aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekster. De aangevochten beslissing schendt dientengevolge bovenvermelde bepalingen;

Overwegende dat in de beoordeling van het verhaal van verzoekster dient rekening te worden gehouden met het zeer lage opleidingsniveau van verzoekster;

Dat het zeer lage opleidingsniveau van verzoekster niet mag genegeerd worden, daar zij immers enerzijds aan het bureau voor Vreemdelingenzaken verklaard heeft geen enkel(e) diploma te bezitten en anderzijds tijdens haar interview op het Commissariaat-Generaal verklaard heeft geen enkele scholing te hebben genoten;

Dat haar laag opleidingsniveau tevens blijkt uit de moeilijkheden die zij ondervindt in het beantwoorden van eenvoudige vragen zoals welke de geboortedatum is van haar dochter, welke haar eigen trouwdatum is of welke weg gevolgd werd bij haar reis naar België;

Dat verzoekster daarenboven op zeer jonge leeftijd gehuwd is en nooit buitenshuis heeft gewerkt en zich enkel heeft bezig gehouden met haar huishouden en haar gezin;

Overwegende dat het aan de autoriteiten betaamt om, in navolging van het principe van behoorlijk bestuur, een volledig en grondig onderzoek naar alle elementen van het dossier (uit) te voeren;

Overwegende dat de vader van verzoekster overleden is vóór zij twee jaar oud was en dat zij aldus alleen woonde met haar Russische moeder, hetgeen de verklaring is voor het feit dat de enige taal die bij verzoekster thuis werd gesproken, haar moedertaal, het Russisch is;

Dat de Commissaris-Generaal, zich beperkend tot de stellingname dat "de uitleg weinig geloofwaardig is" zonder enige verdere verklaring, de aangevochten beslissing niet formeel motiveert;

Overwegende dat verzoekster in Afghanistan gewoond heeft tot haar tiende om zich vervolgens samen met haar moeder in Oezbekistan te vestigen en dat verzoekster alleen nog naar Afghanistan is teruggekeerd voor enkele weken om zich daar te verloven;

Dat het lage opleidingsniveau van verzoekster, het afwezig zijn van haar Afghaanse vader om verzoekster een Afghaanse opvoeding te geven, de korte periode dat verzoekster in Afghanistan heeft verbleven, de jonge leeftijd van verzoekster tijdens dit verblijf en haar status van huisvrouw, allemaal geloofwaardige elementen zijn om een verklaring te geven voor haar zwakke of totale afwezigheid van kennis met betrekking tot de geografische, militaire en politieke situatie in Afghanistan en van andere zaken zoals de kalender, de naam van de identiteitspapieren en de bevolkingsgroepen in Afghanistan;

Overwegende dat "Raad van State eist dat de motivering duidelijk steunt op het administratief dossier en dat de juistheid van de motivering ontegensprekelijk moet blijken uit de lezing daarvan maar dat de motivering tevens de toetsing weerstaat aan de eigen aannemelijke verklaringen aangedragen door verzoekster";

Dat de Commissaris-Generaal, door het niet in overweging nemen van aannemelijke verklaringen van verzoekster en van voordien afgelegde verklaringen, nagelaten heeft zijn beslissing op voldoende wijze te motiveren en aldus het principe van behoorlijk bestuur geschonden heeft;

Overwegende dat de Raad van State heeft geoordeeld(e) dat om de beslissing tot afwijzing van een verzoek tot toekenning van het vluchtelingenstatuut, genomen in het stadium van het ontvankelijkheidsonderzoek, passend en voldoende te motiveren, "de Commissaris-Generaal alle elementen uit het dossier in overweging moet(en) nemen en niet enkel die el(e)menten mag weerhouden die ongunstig zijn voor verzoekster";

Dat de aangevochten beslissing door zich te beroepen op een contradictie in de verklaringen van verzoekster met betrekking tot feiten van geringe waarde, zonder rekening te houden met de gegronde vrees voor vervolging van verzoekster in haar thuisland, bovenvermelde bepalingen heeft geschonden;

Dat het middel dus gegrond is.";

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat in casu de Commissaris-generaal heeft besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de

beweerde Afghaanse nationaliteit van verzoekster, en dit op grond van de volgende vaststellingen:

- de kennis van de Afghaanse talen is miniem tot nihil ondanks het beweerde jarenlange verblijf in Afghanistan;
- de kennis over Afghanistan is zeer beperkt: verzoekster kent geen namen van steden, provincies en districten in de omgeving waar zij woonde, zij kent de naam van de Afghaanse identiteitskaart niet, de kennis over de bevolkingsgroepen van Afghanistan stemt niet overeen met de objectieve gegevens;
- verzoekster kent de Afghaanse kalender niet, ze kent haar eigen geboortejaar niet en kent de namen van de maanden niet;
- de kennis van de politieke en militaire situatie in Afghanistan is nihil: verzoekster kent geen enkele groepering bij naam, weet niet wie er aan de macht was toen ze het land verliet en stelt dat Ahmad Shah Massoud president was, wat niet klopt;

Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift deze vaststellingen niet ontkent, doch toeschrijft aan haar zeer lage scholingsgraad en aan het feit dat ze op zeer jonge leeftijd is gehuwd, nooit buitenshuis heeft gewerkt en zich enkel met het huishouden en haar gezin heeft bezig gehouden; dat bovendien het gebrek aan kennis van de Afghaanse talen te wijten is aan het feit dat haar vader kort na haar geboorte zou zijn gestorven, haar moeder Russische is en zijzelf slechts tot haar tiende in Afghanistan zou hebben gewoond; dat evenwel ook van personen met een geringe opleiding mag worden verwacht dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven; dat tevens ondanks haar lage scholingsgraad, van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij kan antwoorden op eenvoudige vragen betreffende haar beweerde land van herkomst en haar omgeving, zoals omliggende dorpen en steden; dat de door de Commissaris-generaal gestelde kennisvragen niet van die aard zijn dat een hoge scholingsgraad of een ervaring van buitenshuis werken is vereist; dat de vragen aansluiten bij het dagelijkse leven in verzoeksters beweerde land van herkomst; dat het met name vragen zijn betreffende de geografische, militaire en politieke situatie, alsook vragen omtrent de in Afghanistan gebruikte kalender, de bevolkingssamenstelling en de taal; dat bovendien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met zekerheid kan worden gesteld dat verzoekster tot haar tiende in Afghanistan verbleef en daarnaast met een Afghaan is gehuwd; dat bijgevolg redelijkerwijze van verzoekster mag worden verwacht dat zij enige notie heeft van één der Afghaanse talen; dat het dan ook onwaarschijnlijk is dat verzoekster tijdens deze periode nooit zou zijn buiten gekomen en nooit de namen van naburige steden, dorpen of districten zou hebben gehoord; dat de Russische origine van haar moeder niet afdoet aan het feit dat verzoekster toch op enigerlei wijze aan het openbaar leven moet hebben deelgenomen en noties van de Afghaanse taal moet hebben opgedaan; dat bovendien ernstige vragen kunnen worden gesteld omtrent de door verzoekster ingeroepen lage scholingsgraad, vermits uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen analfabete is en na minder

dan één jaar in België te hebben verbleven, zich behoorlijk kan uitdrukken in de Franse taal, een taal die niet kan worden geacht inheems te zijn in Afghanistan of Oezbekistan; dat het toeschrijven van een gebrekkige kennis van de bovenstaande elementen aan een lage scholingsgraad niet geloofwaardig is, aangezien het duidelijk is dat verzoekster intelligent genoeg is om op relatief korte termijn een vreemde taal schriftelijk te beheersen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel als volgt adstrueert:

"Schending van artikel 1, A (2), van de Conventie ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953, die bepaalt dat de term vluchteling van toepassing is op: "elke persoon die, uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren", en schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 en goedgekeurd door de wet van 13/05/1955, dat bepaalt dat "niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

De aangevochten beslissing schendt de bepalingen opgenomen in het tweede middel door de asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat duidelijk blijkt uit de bestudering van het volledige administratief dossier dat verzoekster vreest vervolgd te worden in haar thuisland wegens familiebanden die haar verbinden met haar schoonbroer, Meneer M. B. M.;

Overwegende dat de schoonbroer van verzoekster lange tijd kolonel in geheime dienst van Afghanistan is geweest;

Dat in februari 2000, Meneer M. B. M., die voordien meerdere jaren in Oezbekistan woonde, naar Afghanistan is teruggekeerd ten gevolge van problemen met de Oezbeekse autoriteiten;

Dat de fabriek van haar schoonbroer door de Oezbeekse autoriteiten werd gesloten;

Overwegende dat haar schoonbroer bij zijn terugkomst in Afghanista(a)n door de Talibaan aangezocht werd om voor hen te werken;

Dat meneer M. B. M. geweigerd heeft om samen te werken met de Talibaan;

Dat tengevolge van deze weigering, meneer M.l B. M. en de leden van zijn naaste familie het slachtoffer zijn geworden van vervolging;

Overwegende dat om vast te stellen dat de vervolging het gevolg is van politieke overtuigingen van de asielaanvrager, (men) moet (...) onderzoeken of "het gedrag van de asielaanvrager kan beschouwd worden als een daad van verzet tegen de macht van de plaatselijke autoriteiten en alsdus als uiting van een politieke overtuiging";

Overwegende dat door de weigering om samen te werken met een verantwoordelijke van de regerende politieke partij de asielaanvrager het risico loopt op vergeldingsmaatregelen door die partij, zonder dat de asielaanvrager een afdoende bescherming kan genieten, het aan de autoriteiten betaamd een dergelijk persoon als vluchteling te aanvaarden, zonder dat deze enige expliciete politieke activiteit heeft uitgeo(o)efend;

Overwegende dat verzoekster vervolgd werd omwille van haar familiebanden met haar schoonbroer;

Overwegende dat "het niet vereist is dat (de) ingeroepen feiten gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaring van de asielaanvrager (...)". Het lot ondergaan door ouders, vrienden of andere leden van dezelfde raciale of sociale groep, kan erop wijzen dat de vrees van verzoekster om vroeg of laat zelf het slachtoffer te worden van vervolging, gegrond is;

Dat het coherent verhaal van verzoekster een geheel van elementen laat uitschijnen die het aannemelijk maken dat er een reëel en ernstig risico bestaat dat verzoekster zal blootgesteld worden aan onmenselijk en vernederende handelingen;

Overwegende dat familiebanden ook moeten beschouwd worden als constitutief voor een sociale groep;

Dat het toebehoren tot een groep, geconcretiseerd door een huwelijks- of familieband met een door de autoriteiten gezocht persoon of een door de autoriteiten als tegenstander van hun bewind wordt beschouwd, als een constitutief element voor een risico op vervolging kan beschouwd worden;

Overwegende dat gelet op de beschikbare informatie, en in het bijzonder recente rapporten van Amnesty International, het niet te betwisten valt dat er folteringen en zware schendingen

van Mensenrechten plaats vinden, zowel in Afghanistan als in Oezbekistan, en dat vrouwen niet bespaard (gespaard) blijven van deze grove schendingen van de Mensenrechten;

Dat bijgevolg verzoekster de redenen waarom zij vreest in geval van terugkeer naar haar land het voorwerp te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen en dus te worden vervolgd in de zin van de Conventie van Genève, aantoont en verduidelijkt;

Overwegende dat het feit dat verzoekster kopies in plaats van de orginele documenten heeft voorgelegd, (...) niet aan de basis (mag) liggen van de beslissing om verzoekster aan het reële risico op vervolging te onderwerpen;

Dat het middel dus gegrond is.";

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op grond van zijn in artikel 52 van de Vreemdelingenwet vervatte bevoegdheid tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag heeft besloten omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde Afghaanse afkomst; dat van een kandidaat-vluchteling immers kan verwacht worden dat hij eerlijke en juiste verklaringen aflegt betreffende zijn afkomst; dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen; dat gelet op wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoont hoe de Conventie van Genève zou zijn geschonden; dat wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoekster nalaat om haar vrees op concrete wijze aan te tonen; dat zij verwijst naar algemene rapporten betreffende de situatie in Oezbekistan en Afghanistan, zonder die op haar concrete situatie te betrekken; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf februari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**